

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Bednaříkovou ve věci

žalobce: **P. Č.**
hlášen na adrese

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2025, čj. KUJCK 100780/2025,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Za správnost vyhotovení: G. K.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Magistrátu města České Budějovice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 8. 2025, čj. SO/7084/2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 41 odst. 7 správního řádu o neprominutí zmeškání úkonu spočívajícího v nepodání včasného odporu proti příkazu správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 6. 2025, čj. SO/7084/2025 (dále jen „příkaz“), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 13. 2. 2025 v prostoru Jihočeské vědecké knihovny na adrese Lidická tř. 1700/1, České Budějovice (dále jen „knihovna“), neuposlechl zákonných výzev policistů, kdy byl vyzván slovy *„Jménem zákona“*, aby z důvodu porušení vnitřního řádu opustil prostory knihovny, kdy úmyslně tuto výzvu úřední osoby neuposlechl. Za to byla žalobci uložena pokuta 500 Kč.

II. Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť se domnívá, že nebylo vydáno v souladu s § 4 odst. 4 správního řádu a uvádí právní a skutkové omyly. Žalobce následně uvádí jednotlivá žalobní tvrzení.
4. Žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů, které posoudily jím podaný odpor jako podnět k přezkumnému řízení, přičemž se žalobce domnívá, že takto nesmí být vyřízen. Žalobce také namítá, že byl podaný odpor vyřízen jako podnět i přesto, že žalobce v odporu navrhoval přikázání ke správnímu orgánu mimo Jihočeský kraj.
5. Žalobce uvádí, že odpor byl podán následující den po jeho faktickém doručení, tj. dne 8. 7. 2025, a návrh na prominutí zmeškání úkonu dne 11. 7. 2025, a to bez prodlev, což správní orgány podle žalobce pomíjí.
6. V žalobě dále žalobce cituje námitky uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce má za to, že se žalovaný s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí nevypořádal a zamlčel je. Žalobce je přesvědčen, že se nevypořádáním jeho odvolacích námitek žalovaný žalobci *„vysmívá“*. Žalobce zdůrazňuje svou značnou chudobnost a stav bez trvalého přístupu k elektřině, v čemž shledává vážný důvod pro prominutí zmeškání úkonu. Má dále za to, že věc měla být přikázána jinam.
7. Žalobce oponuje závěrům správních orgánů a uvádí, že internet je sice možné *„pochytit“* ve městě na wifi, ale samozřejmě to nelze bez potřebného zařízení a už vůbec ne bezplatně (např. v restauracích). Žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že pokud nemá dostatek peněz na otevírání datové schránky každých osm dní (kvůli příkazům), tak si ji má zrušit.
8. Konání správních orgánů v přestupkové věci považuje žalobce za ukvapené, když má za to, že správní orgány svým postupem přiznávají zaujatost v přestupkových řízeních týkajících

se knihovny. Žalobce uvádí, že žalovaný zneužívá svěřenou moc *„k vyřizování si účtů s nepřítelem JVK.“*

9. Žalobce dále nesouhlasí s obsahem úředního záznamu o spáchaném přestupku, neboť je přesvědčen, že slova v záznamu uvedené nevyslovil a popis jeho chování v dané situaci byl záměrně upraven, což má být patrné z dvou diktafonových záznamů žalobce.

10. Příkaz podle žalobce nemůže obstát, jelikož neodůvodňuje pravomoc policistů vydat výzvu, aby osoba opustila prostory knihovny. Žalobce namítá, že se správní orgán prvního stupně v příkazu také záměrně nevyjádřil k možnosti vykázání žalobce z prostor knihovny přítomnou knihovnicí, ačkoli takové pravidlo popisuje Knihovní řád knihovny.

11. Žalobce také namítá, že mu mělo být vzhledem k jeho majetkovým poměrům uděleno pouze napomenutí, nikoliv pokuta.

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, kde jsou dostatečně popsány důvody rozhodnutí a také vypořádány všechny odvolací námitky žalobce. Žalovaný tedy navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

III. Obsah správního spisu

13. Dne 11. 6. 2025 byl vydán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku a byla mu uložena pokuta ve výši 500 Kč (viz odst. 2 tohoto rozsudku). Příkaz byl dodán žalobci do jeho datové schránky dne 12. 6. 2025 a doručen byl fikcí podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, dne 23. 6. 2025. Ode dne doručení běžela žalobci zákonná osmidenní lhůta pro podání odporu, a to do úterý 1. 7. 2025. Žalobce odpor podal až dne 8. 7. 2025, kdy byl již příkaz pravomocný (dne 2. 7. 2025).

14. Pozdě podaný odpor byl správním orgánem prvního stupně vyhodnocen jako podnět k přezkumnému řízení a dne 9. 7. 2025 zaslal správní orgán prvního stupně spisovou dokumentaci žalovanému.

15. Žalobce dne 11. 7. 2025 požádal o prominutí zmeškání úkonu, tj. podání včasného odporu. Ve své žádosti uvedl, že je velmi chudobný a otevření datové schránky jej stojí minimálně 25 Kč, což je pro člověka v jeho situaci nemalá částka, a dále že nemá volný přístup k elektřině a k internetu. Dále namítal, že je lhůta k podání odporu krátká.

16. Správní orgán prvního stupně vydal dne 4. 8. 2025 prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl o neprominutí zmeškání úkonu spočívajícího v nepodání včasného odporu proti příkazu. Žalobce podle správního orgánu prvního stupně neprokázal, že by mu v podání odporu bránil závažný důvod, který nastal bez jeho zavinění (§ 41 odst. 4 správního řádu). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

IV. Právní hodnocení věci

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

(§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“).

18. Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť pro to byly splněny procesní podmínky.

19. Žaloba není důvodná.

20. Krajský soud k projednávané věci předně poznamenává, že usnesení o prominutí zmeškání úkonu obecně nepodléhá samostatnému soudnímu přezkumu, neboť nezasahuje do veřejných subjektivních práv a nenaplňuje podmínky stanovené v § 65 odst. 1 s. ř. s. Výjimku ovšem představuje rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu vztahující se k odporu proti příkazu, které má za takové situace přímý dopad do hmotných práv účastníka. Tento závěr vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, čj. 3 As 248/2015-22, jehož právní věta zní: „*Usnesení, jímž správní orgán rozhoduje o žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 6 správního řádu, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., pokud je zmeškaným úkonem odpor proti příkazu podle § 150 odst. 3 správního řádu (podle § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).*“ Z uvedeného vyplývá, že žaloba proti napadenému rozhodnutí je přípustná a krajský soud je povolán k přezkumu takového rozhodnutí.

IV.A Nevypořádání odvolacích námitek

21. Žalobce má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zamlčel jeho odvolací námitky a že napadené rozhodnutí z toho důvodu nemůže obstát. Své odvolací námitky žalobce cituje v podané žalobě.

22. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat např. na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, čj. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrno, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.*“ Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně zaplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25).

23. Žalobce obecně uvádí, že byly všechny jeho odvolací námitky zamlčeny. Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí zjistil, že se žalovaný se všemi odvolacími námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal, a to na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí.

24. K nesouhlasu žalobce se závěrem správního orgánu prvního stupně týkajícím se možnosti změny způsobu doručování úředních písemností (zrušení datové schránky) uvedl žalovaný

následující: „*Odvolatel si zřídil datovou schránku a je tedy na něm, jakým způsobem si zařídí příjem doručovaných písemností. Komunikace s úřady je pak zdarma. Je pouze jeho volbou, že si zprávy údajně vybírá až cca po třech týdnech. (...) Je možno také souhlasit se správním orgánem I. stupně, že pokud si není schopen zajistit přístup k datové schránce, může zvolit jiný způsob doručování písemností. Je to však samozřejmě zcela v jeho dispozici.*“

25. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí také vyjádřil k námitce žalobce týkající se ceny za užívání datové schránky, kdy uvedl, že „*odvolacímu orgánu není zřejmé, jakou platbu za data odvolatel v odvolání myslí, nedomnívá se však, že by datové tarify byly určovány podle chudobnosti a chudobným účtovány vyšší.*“

26. Dále žalobce namítal nesrovnalost v datech zaslání spisové dokumentace správním orgánem prvního stupně žalovanému. I na tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval, a to následovně: „*Pokud pak jde o sporné datum odeslání opožděného odporu, je nutno uvést, že spis byl správním orgánem I. stupně odeslán dne 9. 7. 2025, jak uvedl Ing. Kostík, odvolacímu orgánu pak byl doručen poštou dne 14. 7. 2025 (jak uvedl krajský úřad).*“

27. Poslední odvolací námitka žalobce směřovala k jeho žádosti o přikázání věci správnímu orgánu mimo Jihočeský kraj. K této námitce žalovaný uvedl, že „*ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán, když nebyl shledán žádný důvod pro přikázání jinému správnímu orgánu. Nesouhlas s postupem správního orgánu takovým důvodem není. Rovněž oprávněné úřední osoby krajského úřadu nejsou vyloučeny pouze z důvodu, že Jihočeský kraj (nikoli krajský úřad) je zřizovatelem knihovny. Ve věci nebylo postupováno podle § 14 správního řádu, neboť odvolatel neuvedl žádné relevantní důvody. Oprávněné úřední osoby pak nejsou vyloučeny pouze na základě pracovněprávního vztahu k územnímu samosprávnému celku (viz § 14 odst. 2 správního řádu).*“ Žalovaný tedy řádně odůvodnil, proč v řízení nepostupoval podle § 14 správního řádu, když k takovému postupu nebyly shledány žádné důvody.

28. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí vypořádal odvolací námitky žalobce a ztotožnil se se správním orgánem prvního stupně, že nebyly splněny zákonné požadavky pro prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 4 správního řádu. Z uvedeného ani nevyplývá, že by se žalovaný snažil nějakým způsobem otupit či zcela zamlčet žalobcovy námitky, když se k nim zcela jednoznačně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Krajský soud tedy uzavírá, že tato námitka žalobce není důvodná.

IV.A Důvody neprominutí zmeškání úkonu

29. Žalobce namítal, že byly dány závažné důvody pro prominutí zmeškání úkonu, přičemž za tyto důvody označuje svou chudobnost a to, že nemá stálý přístup k elektřině.

30. Podle § 41 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Judikatura Nejvyššího správního soudu se výkladem pojmu „*závažný důvod*“ ve smyslu citovaného ustanovení již zabývala. V rozsudku ze dne 17. 2. 2015, čj. 7 Azs 13/2015-28, Nejvyšší správní soud vyslovil v právní větě I., že „*závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu z roku 2004), musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje podle okolností konkrétního případu.*“ Objektivnost závažného důvodu pak vyplývá z toho, že jej účastník neplánoval a důvod

nastal bez možnosti jeho ovlivnění účastníkem řízení. Závažný důvod je tedy skutečnost nahodilá, mimořádná a nezávislá na vůli daného účastníka řízení. Účastník řízení je také povinen tento závažný důvod tvrdit a prokázat.

31. Žalobce spatřuje závažný důvod ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu v jeho finanční situaci (chudobnost, stav bez elektřiny), která mu neumožňuje vyzvedávat zprávy z datové schránky pravidelně, a proto datovou schránku otevírá pouze jednou za tři týdny (viz obsah jeho žádosti o prominutí zmeškání úkonu a obsah podaného odvolání). Na základě výše uvedeného je zřejmé, že tento důvod nenaplňuje nezbytné znaky objektivní povahy pro to, aby mohlo být rozhodnuto o prominutí zmeškání úkonu. Zřízení datové schránky a četnost přístupu do ní závisí na jejím uživateli, tj. závisí na vůli daného člověka. Tím, že má žalobce zřízenu datovou schránku, která je aktivní, musí očekávat, že písemnosti ze strany správních orgánů budou primárně, a především povinně zasílány do této datové schránky podle § 19 odst. 1 správního řádu. Odpovědnost za vyzvedávání zpráv z datové schránky je zcela na uživateli datové schránky. Jestliže není zpráva vyzvednuta přihlášením do datové schránky, nastává ze zákona fikce doručení desátým dnem od dodání (§ 17 odst. 3 a 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Od okamžiku fikce doručení pak běží případná zákonná lhůta k podání opravného prostředku. Důsledky uplynutí lhůty k podání opravného prostředku pak jdou zcela za uživatelem datové schránky. Jestliže žalobce má zřízenu datovou schránku kvůli styku s úřady, jak sám tvrdí, pak ovšem musí nést riziko toho, že pokud se nebude přihlašovat do datové schránky pravidelně, mohou nastat účinky fikce doručení u některých zpráv a s tím je spojena i možnost zmeškání lhůty k podání opravného prostředku. Osmidenní lhůta k podání odporu patří jistě mezi lhůty kratší, ovšem vyplývá ze zákona (§ 90 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 1 odst. 2 a § 150 správního řádu). Ani z toho důvodu, že šlo o lhůtu kratší než patnáctidenní nelze dovodit existenci vážného důvodu pro prominutí zmeškání úkonu.

32. Jakým způsobem žalobce užívá datovou schránku, je zcela v jeho dispozici a závisí pouze na jeho rozhodnutí, zda ji hodlá užívat, či nikoli, případně v jakých časových úsecích.

33. Žalobce neprokázal, že by zde existovala objektivní překážka, která by mu bránila v podání odporu proti příkazu včas ve stanovené zákonné lhůtě. Krajský soud se tedy ztotožňuje se závěry správních orgánů a konstatuje, že naplnění podmínek pro prominutí zmeškání úkonu není dáno.

34. Daná námitka je tudíž nedůvodná. Krajský soud uznává, že žalobcova situace ohledně pravidelného přístupu do datové schránky může být složitá. Chudobnost žalobce je krajskému soudu známa. Ostatně proto jej krajský soud osvobodil od soudních poplatků. S chudobností se může pojit jím namítaný stav, že nemá přístup k elektřině, že nemá zařízení k připojení k internetu a další skutečnosti namítané již ve správním řízení (nepravidelný přístup k internetu, poplatky za přístup na internet apod.). Žádný z těchto důvodů ovšem nemůže být závažným důvodem pro prominutí zmeškání úkonu, který nastal bez zavinění žalobce, tj. objektivně nezávisle na jeho vůli. Jak sám žalobce tvrdí, přihlašuje se do datové schránky cca jedenkrát za tři týdny, což znamená, že do datové schránky přístup má a je schopen ovlivnit frekvenci přístupů. Způsob užívání datové schránky a s tím spojené

důsledky jdou zcela k tíži žalobce. Je nutno opakovaně konstatovat, že žalobce neprokázal žádný závažný důvod ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu, který by mu objektivně bránil v přístupu do datové schránky v rozhodné době, kdy byl doručován příkaz v přestupkové věci. Jestliže žalobce dojde k závěru, že užívání datové schránky již pro něj nadále přestává být přínosem, může si ji zrušit a nechat si písemnosti doručovat prostřednictvím poštovního doručovatele.

IV.B Přikázání věci jinam

35. Krajský soud se ohledně této námitky ztotožňuje se závěrem žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že nebyl shledán důvod pro přikázání věci jinému správnímu orgánu, přičemž nesouhlas žalobce s postupem správního orgánu není řádným důvodem.

36. Žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že přestupkové řízení je *„zaujatou odplatou“* a že věc měla být přikázána mimo České Budějovice. Žalovaný se danou námitkou zabýval a konstatoval, že neshledal důvod k přikázání věci jinému správnímu orgánu. Doplnil, že nesouhlas s postupem správního orgánu není důvodem pro přikázání věci. Oprávněné úřední osoby nejsou vyloučeny z projednávání pouze z důvodu toho, že Jihočeský kraj (nikoliv krajský úřad) je zřizovatelem knihovny. Rovněž zde nebyl shledán důvod pro vyloučení oprávněných úředních osob podle § 14 správního řádu, jelikož nebyly uvedeny žádné relevantní důvody k tomuto postupu. Žalovaný konstatoval, že oprávněné osoby nejsou vyloučeny na základě pracovněprávního vztahu k územnímu samosprávnému celku.

37. Pokud měl žalobce v úmyslu namítat vyloučení úředních osob v řízení o přestupku či v řízení o prominutí zmeškání úkonu, měl tak učinit podle § 14 správního řádu s uvedeném konkrétních důvodů, na kterých staví svůj závěr o podjatosti úředních osob.

38. Tato námitka žalobce byla shledána taktéž nedůvodnou.

IV.C Ostatní námitky

39. Žalobce v úvodu podané žaloby uvádí, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s § 4 odst. 4 správního řádu. Žalobce nijak blíže nepopisuje, jakým způsobem měl žalovaný uvedené ustanovení porušit. K tomu krajský soud uvádí, že pouhé uvedení porušení zákonného ustanovení, nelze považovat za žalobní bod. Takto formulované námitce chybí jakákoliv konkrétní skutková tvrzení o nezákonnosti a právní výtky, neboť citované ustanovení není subsumováno na jednotlivá skutková tvrzení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS).

40. Uvedené ustanovení souvisí se zásadou součinnosti, která je jednou ze základních zásad správního řízení. Lze konstatovat, že krajský soud nezjistil ničeho, co by nasvědčovalo tomu, že by žalovaný porušil zmíněnou zásadu správního procesu, neboť správní orgány žádným způsobem žalobci nebránily v uplatňování jeho práv. Daná námitka proto neobstojí.

41. K námitce, ve které žalobce namítá, že správní orgány zcela pomíjí, že byl odpor a návrh na prominutí jeho možného zmeškání podán bez prodlev a vyčkávání, krajský soud konstatuje, že i tuto námitku shledává nedůvodnou. Správní orgán prvního stupně i

žalovaný se zcela zřejmě žádostí o prominutí zmeškání úkonu věcně zabývali, když o podané žádosti řádným způsobem rozhodli. Ani v prvostupňovém rozhodnutí, ani v napadeném rozhodnutí se správní orgány nijak nezmiňují o případné opožděnosti podané žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Žalobce nijak blíže nerozvedl, v čem přesně jeho žalobní námitka spočívá a jak se namítaný postup správních orgánů dotkl jeho veřejných subjektivních práv.

42. Krajský soud konstatuje, že nebylo jeho úkolem se jakkoliv vyjadřovat k námitkám, které směřují proti skutku samému, proti příkazu či úřednímu záznamu o přestupku v dané věci. Příkaz nebyl předmětem tohoto soudního řízení, a proto nelze přezkoumat jeho zákonnost. Obdobně nelze reagovat ani na to, zda byl uložený trest přiměřený či nikoliv. Stejně tak se krajský soud nezabýval tím, zda bylo po procesní stránce v pořádku, že bylo s pozdě podaným odporem naloženo jako s podnětem k přezkumnému řízení. Všechny tyto námitky přesahovaly meze tohoto soudního řízení, které se týkalo pouze přezkumu rozhodnutí ve věci žádosti o prominutí zmeškání úkonu.

IV.C Závěr a náklady řízení

43. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

44. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 15. července 2026

Mgr. Kateřina Bednaříková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: G. K.